

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: nezl. H.**, zastoupen matkou Y. H., právně zastoupen JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou, se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2005, č. j. 56 Az 134/2004 - 24,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Radaně Pekárkové **se** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 3188/VL - 07 - 08 - 2004 ze dne 4. 11. 2004 byla žalobcova (dále jen „stěžovatel“) žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný konstatoval, že důvody stěžovatelovy žádosti o azyl jsou sloučení rodiny a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Tyto důvody nelze pořadit pod zákonné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a proto byly splněny podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal nezletilý prostřednictvím své matky žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž namítal porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, účinného do 31. 12. 2005 (dále jen „správní řád“), určující povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení, a § 12 zákona o azylu. Rovněž se dopustil pochybení, když neposoudil, zda je ve stěžovatelově případě dána překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V dalším odkázal na obsah správního spisu.

Krajský soud po provedeném jednání žalobu rozsudkem blíže označeným v záhlaví zamítl a konstatoval, že námitky porušení jednotlivých ustanovení správního řádu byly vzneseny pouze v obecné rovině, přičemž soud je neshledal důvodnými. Důvody žádosti o azyl byly ze strany žalovaného zjištěny dostatečně a jeho závěry jsou zcela v souladu se zákonem, neboť i matka nezletilého opustila svou vlast z ekonomických důvodů a pro neshody s manželem, tedy nikoli pro některý z důvodů relevantních pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, kterou výslovně odůvodňuje ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Dále uvádí, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného spočívající v porušení jednotlivých ustanovení správního řádu, určujících povinnosti žalovaného v průběhu správního řízení a § 12 a § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu, a pochybení žalovaného shledává zejména ve vztahu k neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Zároveň nesouhlasí s názorem krajského soudu, že žalovaný v souladu se zákonem hodnotil a odůvodnil neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Domnívá se, že v případě nezletilého stěžovatele jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu, přičemž žalovaný opačný závěr přesvědčivě neodůvodnil. Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rovněž žádal, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost. Dále uvádí, že kasační stížnost je formulována toliko obecně a napadá neexistující závěry krajského soudu.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil námitky podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., kasační stížnost je tedy s výjimkou níže uvedenou přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku směřující do kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pak Nejvyšší správní soud předeseílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu

správně použit, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu (ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného) se žádost o azyl zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Takovými důvody pronásledování by musela být rasa, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Jak správně konstatoval již krajský soud, takové skutečnosti v případě stěžovatele zjištěny nebyly, neboť bylo nepochybně zjištěno, že zákonná zástupkyně jménem nezletilého o azyl požádala, aby mu tak legalizovala pobyt na území České republiky a umožnila mu žít společně s ní. Ani ve vztahu k případnému návratu na Ukrajinu pak nevyslovila žádné obavy, které by bylo možné podřadit výše uvedeným důvodům pro udělení azylu. Stěžovatelova žádost o azyl tak byla po právu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

Stěžovatel dále uvádí, že v jeho případě je splněn azylově relevantní důvod podle § 14 zákona o azylu. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. však kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Námitku týkající se neudělení humanitárního azylu stěžovatel ani v náznaku neuplatnil v žalobě ke krajskému soudu, ač mu v tom nebránila žádná objektivní překážka, proto se takovou námitkou nyní v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nemůže zabývat.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Námitky stěžovatele ohledně porušení správního řádu žalovaným v řízení o udělení azylu, lze podřadit pod důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by skutková zjištění, z nichž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu. Naopak je toho názoru, že zjištění učiněná žalovaným vycházejí zejména ze skutečností, které sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkové podstaty byl žalovaným porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí, a nelze ani dovodit, že by napadené rozhodnutí žalovaného bylo nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalovaný musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestírat důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Tímto způsobem žalovaný v případě stěžovatele postupoval, přičemž ze spisu není patrné, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení azylu omezován při sdělení důvodů azylu, jež sám uplatňoval. Skutkový stav tak byl zjištěn řádně a přesně a důkazy, které si žalovaný opatřil, jsou pro posouzení daného případu dostačující. Krajský soud proto nepochybil, když se s rozhodnutím žalovaného ztotožnil.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odměna ustanovené zástupkyni stěžovatele nebyla přiznána, neboť na žádost soudu nespecifikovala jednotlivé úkony a z jejího sdělení, že byl učiněn jeden úkon právní služby odpovídající převzetí a přípravě věci nevyplývá, že by došlo k poradě s klientem, jak ji vyžaduje § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu